

ФОРМИ НА ЕКСПЛОАТАЦИЯ НА ЧОВЕШКОТО ТЯЛО

Стоян Ставру

д-р по гражданско и семейно право

Човешкото тяло, обект на културно и търговско преклонение в съвременното ни общество, е юридическо табу. То се смята за неприкосновена част от личността на човека, поради което всякакви претенции за разглеждането му като обект на вещи¹ или облигационни права биват отхвърляни със сериозна доза съмнение и съпротива.²

Това обаче не винаги е било така. Освен робите, военнопленниците и чужденците, които са били разглеждани като вещи (обекти на права), в римското право е съществувал и договор между пълноправни граждани, който е предоставял под наем тялото на един човек за задоволяване на нуждите на друг: т. нар. договор да наем на работа, който всъщност е „праядото“ на съвременния трудов договор.

Оказва се, че дори и днес наемът на тяло е част от обществените отношения в съвременните общества. Ето няколко примера.

➤ **Правото на сексуален достъп до жени при различните форми на проституция**

Проституцията, определяна като предоставяне на сексуални услуги (извършване на развратни действия) по занятие (системно в рамките на определен период от време) срещу заплащане (получаване на материална облага), е феномен, който според някои историци е стар, колкото светът. Произлизащ от латинското *prostitutio* („осквернявам“, „обез-

¹ Вж. Ставру, Ст. Право на собственост върху човешкото тяло. – <http://challengingthelaw.com/biopravo/sobstvenost-choveshko-tialo/> (последен достъп на 9 Януари 2012 г. – отнася се до всички сайтове, посочени в настоящата статия).

² Вж. по-подробно Ставру, Ст. Човешкото тяло като предмет на вещи права. С., 2008, с. 23.

честявам”, „опозорявам”), терминът изразява ефектът, свързан от обществото с проституирането: оскверняване и обезчестяване не само на човешкото тяло, но и на личността, въплътена в него. Въпреки отрицателната оценка, съдържаща се в етимологията на термина, не само в исторически план (например характерната за определени исторически периоди военна проституция), но и днес лицата на проституцията са многообразни и различни – от подлаганите на брутално насилие улични проститутки до почитаните храмови проститутки. Всяка една от тях предлага тялото си като продукт с определена стойност.

а) *улична проституция*

В САЩ, където проституцията е законна само в 10 окръга на щата Невада, уличната проституция е свързана с комбинацията „наркотици, болести и насилие”, която е и причината за голямата смъртност при този вид проституция. Преследвани от закона, от сводниците и от клиентите си, **уличните проститутки упражняват една от най-опасните професии.**

Призивите към декриминализацията на проституцията с цел предоставяне на повече (законова) защита на секс работничките обаче не срещат одобрението на по-голямата част от американското общество. Като причина за това се посочва, че легализацията на проституцията би означавало „*държавата да сключи договор с гражданите си от мъжки пол за сексуален достъп до жени*“.³ „Правото на сексуален достъп до жени“ се отрича и на мъжете инвалиди, които поради недъг са затруднени да имат нормални сексуални отношения с жена. В това отношение най-либерален е правният режим в Холандия, където всеки инвалид има право на *държавна помощ за 12 сексуални услуги годишно!*

б) *„емоционална” проституция*

Те предоставят елитните си услуги в *лицензирания 5-звезден публичен дом* на Сидни „Стилето“⁴, като предлагат комбинация от секс и лукс. Преди да заплати, клиентът преминава през задължителен преглед и... душ. Услугата не е само сексуална, но и психологическа. Определят я като „*емоционална работа*”. За разлика от уличните проститутки, които често дори не разговарят с клиентите си, елитните компаньонки „работят“ и с емоциите на плащащите им мъже. Проблемът с проститутките в Австралия е стигнал до такива размери, че в стремежа си да ограничат явлението кметовете на някои градчета наемат⁵ детективи,

³ Вж. филма „Проституцията“ от поредицата „Табу“ на National Geographic TV – <http://natgeotv.com/bg/taboo/about>.

⁴ Вж. <http://www.stiletto.net.au/>.

⁵ Вж. http://novinar.bg/news/sidni-naema-detektivi-da-spiat-s-prostitutki_MjE1Mz-s00Q==.html ;

които да („разследват“) спят с проститутки срещу заплащане с цел „събиране на доказателства“!

в) кибер проституция

Сайтът bigsister.net пренася най-старата професия в дигиталната епоха. В специално създадени за целта помещения клиентите правят секс с „работничките“, без да заплащат за това. В замяна на „безплатната“ услуга обаче те подписват договор, с който се съгласяват докато правят секс да бъдат заснети с камери и заснетите видеоклипове да бъдат излъчени в реално време в интернет. По този начин приходите се осигуряват не от клиентите, а от *абонатите воайори*, заплащащи достъпа до видеокамерите. Клиентът се превръща в актьор (аматьор) на пазар на сексуални услуги с трети участник, който си плаща, за да гледа порнографско съдържание. Така публичният дом вече е порнографско учреждение, в което единият участник в сексуалния акт (клиентът) работи безплатно, а другият (проститутката) – срещу заплащане, осигурена от трети лица, наблюдаващи „услугата“ през интернет. Тази професия осигурява доход от около 50 000 евро годишно...

г) съсловна проституция

Бангладешкото градче Даулатдия представлява крайпътен секс квартал с над 10 000 бараки, населявани от проститутки. В Бангладеш всяка безработна жена над 18 г. може да кандидатства за разрешение за проституция. В съвременния Содом и Гомор, както наричат Даулатдия, съществува класово разделение⁶ между проститутките:

- *чукри* (най-ниша класа): млади момичета, продадени като секс робини. Те са били жертва на трафик като деца. Детската проституция е широко разпространена в Даулатдия, като продадените деца биват насилвани да проституират, а ако откажат стават жертва на масови изнасилвания, докато се пречупят;

- *баратия* (класата по средата) – независими проститутки, които са дошли в Даулатдия по своя воля и желание или са успели да изплатят дълга си като чукри и вече заработват пари за себе си;

- *шурдани* (най-висша класа) – съдържателки на публични домове, които притежават чукри и собственици на едностайните бараки, в които проститутките предлагат телата си.

д) свещена проституция

Практикува се от „монахини“, наричани девадаси, в храм в Южна Индия. Наименованието „девадаси“ включва две части: „дева“ – боги-

⁶ Вж. *Reeves, S. Prostitution And The Outcasts Of India And Bangladesh* -<http://ezine-articles.com/?Prostitution-And-The-Outcasts-Of-India-And-Bangladesh&id=4992702>.

ня, и „даси“ – слуга. В различните части на Индия те се наричат още мантанги, йогини, басани, йогти и др.⁷

Обричането им като слуги става от малки (на 13 години), когато децата се „женят“ за богинята Йелама (Матама). Първоначално девадаси били момичета, посветени на определено божество, живеещи във въздържание и религиозен екстаз. Впоследствие свещениците започнали да ги освобождават от обета за въздържание и правели секс със тях, за да се „докоснат до божеството“, на което са посветени девадаси. С течение на времето девадаси стават танцьорки, предназначени за висшите свещеници и за кралски особи. Като „божествена съпруга“ девадаси няма право да се обвърже, нито да се омъжи за смъртен мъж. Поради това на практика тя се превръща в *храмова проститутка*, собственост на селото, в което е разположен храмът. Тъй като деца ѝ са с неустановено бащинство, това им пречи да получат нормално образование и ги обрича на бъдеще, аналогично на живота на тяхната майка.

Изборът кое дете да бъде „венчано“ с богинята Йелама се основава на исторически „доказали се“ и „обективни“ критерии, сред които: непроплакване при раждане, преболедуване на шарка в ранните години, сплъстяване на косата на детето... *Ритуалът* на посвещаване се извършва, когато момичето навлезе в пубертета. На организираната за целта венчавка момичето се предоставя на мъжа, спечелил търга за девствеността ѝ. От този момент девадаси е притежание на всеки мъж от селото, който я пожелае, а майка ѝ влиза в ролята на сводник.

Още през 1934 г. *Бомбайският акт за защита на девадаси* е забранил посвещаването на момичета като девадаси, като изрично позволява на вече „посветените“ девадаси да се омъжат за смъртен мъж. От 1988 г. практиката девадаси е обявена за незаконна в цяла Индия. Въпреки това и до днес⁸ практиката на девадаси е жива в Южна Индия. Причината за това са бедността, гладът и липсата на доходи, които принуждават жените девадаси да използват децата си като свои заместнички и доходите от това да бъдат използвани за изхранването на семейството. Дори и предвидената наказателна отговорност за участниците в ритуал за посвещаване на девадаси не е в състояние да прекрати съществуващата социална практика.

⁷ Вж. *Николова, Е.* Девадаси – Гео, Октомври, 2010, с. 44-53 – <http://www.geo-bg.bg/chovek-i-kultura/devadasi>.

⁸ Вж. *Hoffman, J.* Slave Girls of Yellamma – http://cpamedia.com/culture/slave_girls_yellama/.

➤ Сексуално сурогатство

Сексуалното сурогатство, макар и много близо до проституцията, се разграничава от нея. То се определя като форма на (сексуална⁹/физиологична) терапия („секс по заместване“¹⁰), при която с помощта на партньор-заместител клиентът преодолява своята неопитност в общуването с жени и/или „лекува“ свои сексуални проблеми. Отново става въпрос за услуга, при която тялото на „терапевта“ се отдава в полза на клиента (пациента) с цел постигане на физическа и емоционална релаксация и подпомагане на процеса на приемане на собственото му тяло и тялото на неговия партньор.

Клиентите най-често търсят услугата „сексуално сурогатство“, за да преодолеят своя сексуална дисфункция (например фобия от докосване, ахедонизъм, форма на инвалидност, която налага промяна в сексуалните навици и др.), а понякога – и просто за да задоволят своето любопитство. В някои случаи се практикува и като форма на сексуална инициация на навършили пълнолетие деца¹¹, поръчана и заплатена от техните родители. Сексуалното сурогатство като вид терапия се определя като „физиологичната част“ в процеса на преодоляване на съществуващи затруднения в сексуалното общуване, която ясно следва да се разграничава от „психологическата част“, осъществявана от психолог, психотерапевт или психиатър (партньорите заместители отказват сексуално сурогатство в случаите, когато установят, че лицето има сериозни психически проблеми, които следва първо да бъдат разрешени и едва след това може да се пристъпи към провеждане на сексуално сурогатство). Партньорът-сексуален заместител и психотерапевтът работят заедно, без да навлизат в работата на другия. Чрез сексуалното сурогатство се предлага алтернатива на абсолютната забрана за интимни отношения между пациент и терапевт, за които се смята, че могат да доведат до влюбване на клиента и до неефективност на психотерапията.

За разлика от проституиращата жена партньорът-заместител действа като „полеви сексолог“: обучава клиента как да прави секс, как да докосва жена, как да я целува и възбужда. Без да е психотерапевт, сексуалният сурогат дава пример за здравословна сексуална и емоционална връзка. Към настоящия момент се смята, че в САЩ същест-

⁹ Вж. *Kaplan, H.* The Illustrated Manual Of Sex Therapy. NY, 1988.

¹⁰ Вж. *Jobs, O.* My Life as a Sexual Surrogate: It's More Than One Big Sex Party – <http://www.thefastertimes.com/oddjobs/2010/04/07/sexual-surrogacy-more-than-just-hand-holding/>.

¹¹ Вж. *Roberts, B.* The Sexual Surrogate – <http://innerself.com/content/relationships/sexuality/education/5161-the-sexual-surrogate.html>.

уват по-малко от 100 специалиста, предлагащи услугата „сексуално сурогатство“ (услугата е възникнала¹² през 50-те години на 20 век, като в момента регистрира съществен спад в броя на лицата, обявили, че я практикуват). Клиентът преминава през около 8-12 сеанса, всеки от които струва над 200 долара. Към първия сексуален контакт между клиента и партньора-заместител се пристъпва обикновено след шестия сеанс. Първоначалната продължителност на сексуалния акт е кратка (около 10 секунди), но се увеличава при всеки следващ, при което клиентът постепенно преодолява своите затруднения и усвоява желаните от него сексуални умения.

„Професията“ на сексуалния сурогат (сексуален партньор-заместител) не е *законодателно уредена*. Практикуващите я лица смятат, че тя не представлява форма на проституция, поради което не следва да се третира като такава и да се подчинява на *законовите правила* и ограниченията, въведени по отношение на проституцията. Проститутките не лекуват пациентите си (те предоставят „секс на дребно“), докато сексуалните партньори заместители системно помагат на клиента си чрез осъществяването на продължителна сексуална терапия. Различно е намерението, с което двете категории жени практикуват своята професия: доставяне на сексуално удоволствие (проституция) или преодоляване на определен сексуален проблем, неудобство, неопитност или незнание (сексуално сурогатство). Партньорите заместители определят себе си като сексуални наставници (използва се и терминът „сексуален коучинг“), като учители, които не загубват своята моногамност (често имат свое собствено моногамно семейство). За социалното възприемане на сексуалното сурогатство и неговото предназначение свидетелства и съществуващата практика на препращане от брачния консултант на съпругески двойки към услугите на сексуален партньор-заместител.

➤ **Проституиращи аватари?**

Създаването на виртуални светове и нарастващото им „население“ доведе до възникването на нов феномен (продукт) – аватарите: алтернативният начин за представяне на човека в интернет пространството. Така нареченото *интернет тяло* все по-често се разглежда като неизменна част от личността на съвременния човек, от неговата „вплътеност“, разбрана като „всички аспекти на нашата крайност и уязвимост“.¹³ Потребителят на виртуалната реалност може да манипулира всеки един от белезите във външния вид на своя аватар, като съобразява своите

¹² Вж. *Mooney, M.* Florida's Last Sexual Surrogate. – <http://www.miaminewtimes.com/2008-07-03/news/florida-s-last-sexual-surrogate/>.

¹³ Вж. *Драйфъс, Х.* Интернет. 2010, С., с. 20.

представи за „съвършено тяло”. Той е ограничаван единствено от стойността на *виртуалните „козметични операции”*.

Човешкото тяло открива новото си превъплъщение на продукт, но този път – под формата на **дигиталния му аналог**: аватар. Във футуристичния филм „Gamer” (2009) е пресъздаден сценарий, при който вместо със истинските (собствените) си тела, хората участват в обществения живот чрез синтетични (собствени) тела, свързани помежду си в мрежа (нещо, което днес е известно като „интернет на нещата”). Хората се „въплъщават” в излезлите на улицата „аватари” с помощта на специално създадени за целта програми. Те вършат всичко, което им е необходимо, за да живеят, буквално „по пижами” – в спалните си, управлявайки чрез мозъчните си вълни съвършените (разбира се – за тези, които могат да си го позволят финансово) синтетични двойници, които „присъстват” в реалния свят вместо тях.

Част от въпроса за наема на аватари не само във виртуалните, но и в евентуалните (хипер) реални светове е *виртуалната проституция* или проституцията чрез аватар. Бизнесът с различни *киберсекс услуги* и *продукти* (основани на технологии за реалистични анимации) е един от най-печелившите в алтернативните реалности и е част от бързо разрастваща се индустрия: виртуалните услуги се заплащат с реални пари. Установяването на възможност за контрол върху аватар на определен човек, съчетано с въвеждане и съблюдаване на ограничението „един човек – един аватар”, може да бъде първата стъпка на едно ново „дигитално” робство. При него посегателството спрямо човешкото тяло ще става посредством установяването на контрол върху неговия дигитален аналог.

Това има потенциала да **промени съществено начина, по който възприемаме своето тяло**. Дали тялото е биологична машина, която може да бъде технологически/виртуално „клонирана”, заменена с нова и по-добра версия на самата себе си и отдавана под наем срещу определено заплащане? Или нашата самоличност е резултат от взаимодействието между конкретен биологичен организъм и заобикалящата го социална среда – взаимодействие, представляващо продължителен процес на създаване на спомени и обединяването им в самосъзнание? Аватарът като отражение на тази самоличност в дигиталното огледало на виртуалните светове е носител на същата социална ценност като тази на човешкото тяло и поради това посегателствата спрямо него следва да се разглеждат и като посегателства спрямо човешката личност. Още повече – предвид засилващата се виртуализация на социалния живот...

Аватарите и възможността за тяхното техническо материализиране поставя по един нов начин въпросът „Притежаваме ли тялото си или то е част от самите нас?”. Какво става с личността извън биологичното

тяло – без сетивата и нервите, възприели и обработили „информацията“? Възможно ли е множествено присъствие посредством *техноклонинг* – своеобразен социален синтетичен „дубльор“, заместващ „личния“ ангажимент? Възможно ли е въобще да се „откажем“ от неудобното и остаряващо биологично тяло? Или човек не може да съществува отделно от своето физическо въплътяване в биологичното тяло, дадено му от еволюцията и от Бога? Дали човекът е просто информация, която може да бъде „преместена“ в друга форма? Експлоатирането на тази „информация“ (код) посегателство ли е спрямо личността? Възможна ли е дематериализация и виртуализация на човека чрез превръщането му в „чиста“ и възпроизвеждаща се дигитално информация? Какво точно би означавало „копиране“ на личността – нейното информационно „клонирание“? Може ли да разграничим „въплътената“ правосубектност – призната единствено при биологичното съществуване на човешкото тяло, от „информационната“ правосубектност – призната и в полза на „мобилни“ виртуални мозъци, съхраняващи „информацията“ за нашите спомени и пренасяни върху обикновен информационен носител? Възможна ли е подобна „USB“-правосубектност?

➤ **Синтетични жени – разрешение или отчуждение?**

Една сравнително нова сурогатна форма на проституцията е сексът (любовта) с кукла. Явлението се свързва с т. нар. пигмалионизъм (сексуална възбуда от статуи и/или манекени): от името на древногръцкия скулптор Пигмалион, който се влюбил в собственото си творение. Съществуват он лайн магазини, през които могат да се закупят „истински“ кукли (като е предоставен избор не само на цвета на очите, дължина на пръстите и големина на бюста, но и на лицето на куклата) или да се поръчат части от такива кукли, когато са необходими... Всеки вид кукла има различно име, продава се с инструкции за разтягане на ставите. Поддръжката им изисква те да се съхраняват във висящо положение, окачени на специално предназначения за целта болт, разположен на врата им!

Днес някои мъже (наричащи себе си „iDollators“), които не могат да имат нормални връзки с истински жени, търсят в синтетичната кукла равностоеен партньор¹⁴. Нещо повече, те дори гледат към бъдещето на т. нар. *геноиди* – независими, ходещи и говорещи изкуствени жени. Роботизирането на синтетичната любовница/съпруга има за цел да доближи

¹⁴ Вж. *Laslocky, M.* Just Like a Woman – http://www.salon.com/2005/10/11/real_dolls/.

мъртвата вещ до живия прототип. Макар и да се изтъква, че подобна форма на „секс“ е за предпочитане пред проституцията, тъй като не съдържа елемент на експлоатация на жената, тя се критикува с оглед на сериозните последици, които би имала, ако бъде възприета като модел за поведение в по-голям мащаб. Отсъствието на репродуктивния елемент при секса с кукла може да бъде технологично преодолян чрез „усъвършенстване“ на технологиите и превръщането на геноида и в синтетична утроба, осигуряваща възможност за зачеване, бременност и раждане на дете. Дори и в тези случаи отчуждението (изразяващо се включително във възможността да завещаш (!) „съпругата“ си като посочиш кой да я „ползва“ след смъртта ти) и неспособността за социална сексуална адаптация са най-сериозните последици от секса/любовта с кукла (въпреки изтъкваните „предимства“...¹⁵). Заместването на жената със синтетичен сурогат представлява сериозна заплаха за нейната социална роля и за начина, по който възприемаме човешкото тяло.

С напредването на хуманоидната роботика и със създаването на все по-съвършени секс роботи заплахата става все по-реална. Основният корпус на подобен секс-робот може да бъде закупен за цена между 2000 и 8000 евро¹⁶, като към него се предлагат още около 50 „допълнителни услуги по избор“, сред които е например услугата „управляема усмивка“, предлагана в две разновидности: симетрична или несиметрична усмивка... Подобни изкуствени творения на роботиката развиват все по-усъвършенствани модули за емпатия, предизвикващи реални емоционални преживявания у хората, които взаимодействат с тях. Появява се нещо, което може да бъде обозначено като *плацебо емпатия*: макар и да знаем, че реакцията на роботите е добре организирана илюзия, ние се поддаваме на нея и реагираме на активността на хуманоидния робот като на поведение на живо човешко същество.

Така съвременните технологии си играят с нашите инстинкти и предизвикват очаквания и нагласи, които променят отношението „човек-машина“. Съчетан с манипулирането на мощните сексуални стереотипи, ефектът от създаването и комерсиализирането на хуманоидни секс роботи може сериозно да се отрази и върху „човешките“ сексуални отношения между мъжа и жената. Оказва се, че крайната степен на овеществяване на женското тяло – дублирането му под формата на покорни секс роботи, управлявани „чрез дистанционно“, се съчетава със

¹⁵ Вж. *Shilaho, J.* Sex Dolls Could be The Solution to Men's Problems – <http://society.com/sexuality/sex-dolls-could-be-the-solution-to-mens-problems/>.

¹⁶ Данните са по сп. Гео, 2010, Август.

стремеж към „одухотворяване“ на синтетичното „женско“ тяло – превръщане на активността му в съвършена имитация на човешко поведение. Дори се търси добавяне на т. нар. *изкуствена „програмирана“ съвест* – програмен код, следящ за спазването на определени „морални“ правила относно сексуалните отношения между мъжа и жената – нещо като предварително зададен от собственика на робота „технологически сексуален морал“, неспазването на който води до определена промяна в „поведението“ на робота (аналог на гузната съвест при хората).

Съвестта като етичен регулатор при роботите се разработва най-вече с оглед създаването на военни роботи. Така например „Системата Аркин“¹⁷ включва два компонента:

- „*етичен регулатор*“ – нещо като робо-неокортекст, при който при вземане на прицел на определена мишена роботът я сравнява с предварително зададени обекти, свързани с ограничения, основаващи се на военните правила и закони (например да не се стреля по цивилно население, по предаващи се войници и пр.); и

- „*етичен адаптер*“ – който регулира избора на оръжието, което да използва роботът, в зависимост от целта и евентуалните поражения в средата (с оглед изискването да не се засягат невинни жертви и да не се нанасят ненужни щети). Комерсиализацията на роботите и навлизането им от военната индустрия в сферата на сексуалните услуги би могло да доведе до изработването и прилагането на подобни системи за изкуствена съвест и с оглед съществуващите в човешкото общество сексуални ограничения и табута (забраняващи например педофилията, сексуалното малтретиране и пр.). Реализирането на подобен сценарий наистина ще промени съществено представата ни за интимността – достатъчно е да си представим хуманоиден секс робот, който имитира разкаяние след неразрешена от собственика му сексуална „услуга“, предоставена на друг член от неговото семейство!

➤ **Лутанията на правото**

Легализирана, лицензирана, забранена или инкриминирана проституцията никога не е преставала да съществува като социален феномен. И за разлика от други маргинални „странности“ на определени групи от хора, **социалните мащаби и нарастващото многообразие на проституцията я превръщат в сериозно предизвикателство за всяко общество и за всяка законодателна система.**

В сравнителноправен план реакцията на закона, може да бъде:

- *да забрани* проституцията, за да демонстрира категоричното отношение на държавата срещу използването на жената като тяло (прохибиционистки модел);

¹⁷ Вж. сл. National Geographic България, 2011, Август, с. 44.

▪ да предостави право на свободен избор на всяка проститутка да разполага и да предоставя тялото си за „сексуален достъп“ на мъже (регулационен модел), като обаче се постави ясна граница и строги изисквания, които да защитават жената от опасностите, свързани с проституирането?, или

▪ да позволи проституцията, но да забрани сводничеството (аболиционистки модел), какъвто е възприетият от българския законодател модел. Сводничеството е инкриминирано от чл. 155, ал. 1 от българския Наказателен кодекс. За едно допълнително възможно решение свидетелстват законодателствата на Норвегия, Финландия и Швеция¹⁸, където продажбата на секс е легална, но освен сводничеството е инкриминирано и закупуването на секс.

Може ли законът да спре фактите, свързани с „либерализирането“ на тялото, или е по-добре да намери начин да „съжителства“ с тях като наложи определен контрол при договарянето?

Тъй като проституцията разглежда човешкото тяло като средство (за предоставяне на услуга, за извличане на облага, за получаване на удоволствие и пр.), тя преживява истински ренесанс в съвременния свят, в който властва търговията с продукти. Появата на нови технологии, модерни заместващи (сурогатни) тела и начини на сексуална комуникация (виртуален/кибер секс) ще изискват един диференциран законодателен подход, отчитащ особеностите на различните видове проституция. □

¹⁸ Вж. *Reeves, S.* Should Prostitution Be Legalized? – <http://ezinearticles.com/?Should-Prostitution-Be-Legalized?&id=5220073>.